

Ik word wakker van geschuifel in mijn slaapkamer. Voeten die hun weg naar mij zoeken. Even moet ik nadenken hoe het kan dat ik geschuifel van voeten hoor. Het is donker. Mijn rolluiken houden al het licht tegen. Het enige wat ik kan onderscheiden, is een streep licht aan de onderkant van mijn deur en de rode knipperende lampjes van mijn wekker op het nachtkastje. Ik kijk ernaar en probeer mijn ogen scherp te stellen. 00:21 staat er.

Ik zet ook mijn oren op scherp en probeer te horen wat er aan de hand is. De voetstappen komen schuifelend dichterbij. Beneden hoor ik het gemompel van de stem van mijn moeder. Die is dus nog wakker. Dat betekent dat degene in mijn kamer een kind moet zijn... als die midden in de nacht op mijn kamer is, kan dat niks goeds betekenen.

Zachtjes stel ik de onzichtbare persoon gerust. ‘Kom maar bij mij.’ Ondertussen sla ik mijn dekbed open en schuif een stukje op, zodat er net genoeg plek is voor een extra kind in mijn eenpersoonsbed. De schuifelende voeten beginnen te trippelen en zijn met een paar pasjes dichtbij genoeg om mijn bed in te springen. Ik voel hoe mijn zusje tegen me aan kruipt en haar hoofd tegen mijn borst aan legt. Ik sla de deken om haar heen en houd haar stevig vast.

‘Waar ben je bang voor?’ vraag ik voorzichtig, niet zeker wetend of ik het antwoord wil horen.

‘Mama,’ antwoordt ze kort met haar kleine kinderstemmetje. Mijn zusje Anne is pas zes, maar gedraagt zich vaak alsof ze bijna volwassen is. Ze bemoeit zich met elke discussie die hier in huis gaande is en begrijpt heel goed hoe de wereld in elkaar zit. Maar als het donker wordt, is ze bang. Dan lijkt de wereld ongrijpbaar voor haar.

Het helpt natuurlijk ook niet dat onze moeder soms zo gek is als een deur. En dan vooral in de avond, als “haar dag te lang is”, zoals ze dat zelf zegt. Begrijp me niet verkeerd, onze moeder is een schat van een mens, maar ergens in haar bovenkamer loopt het soms mis.

‘Doet ze raar?’ vraag ik Anne, terwijl ik haar door haar lange blonde haren streel.

‘Ze praat raar. Tegen niemand.’

‘Blijf maar lekker bij mij slapen. Wel stil zijn hè? Ik heb morgen een wiskunde toets.’

‘Oké Thijmen, ik zal stil zijn.’ Ze nestelt zich nog wat dieper tegen me aan en binnen een paar tellen hoor ik haar ademhaling al langzamer worden. Ik blijf haar nog een tijdje door haar haren strelen, waar ik stiekem ook wel een beetje van geniet.

Anne is mijn middelste zusje en echt mijn oogappeltje. Lotte is ook lief hoor, maar zij is pas twee, daar is nog niet zoveel aan. Bovendien slaapt zij overal doorheen en lijkt de wereld overdag alleen maar magisch mooi te vinden. Eén van de weinige woorden die ze kan zeggen is ‘wauw’ en dat woord gebruikt ze dan ook echt de hele dag. Ze is er erg consequent in, maar nog niet erg

betrouwbaar. Laat haar een spuitje zien en ze roept ‘wauw!’ terwijl ze grote ogen opzet en haar kleine handjes uitsteekt. Als ze het spuitje in haar mond stopt, komt die er net zo hard weer uit en gooit ze het op de ...